

פינקוביץ ב.שתי אצבעות**

הסרט מתנער ממנו, ואני צריך להתנער ממנו?

צנחנים.
 ● איפה?
 לא יודע בדיוק, היינו שבועיים. ניסינו להתערות בפעילות המיבצעית.
 ● איך החיילים של היחידה התייחסו אליכם?
 בגלל זה הסרט היה מיועד לצבא, הם שמעו ורצו שיעשו אותו, היה כבוד שהסרט הוא על היחידה שלהם. היה להם חשוב שהסרט יהיה טוב.
 ● איך אתם הרגשתם?
 כעבורת הכנה לשחקנים זה היה מרהים. אני זוכר יותר חוויה אישית מאשר מיקצועית. ביטלנו את ההכרזים בינינו לביןם והתערנו.
 ● איך אתם הרגשתם?
 אני משמח את המ"מ כבסרט, הייתי באוהל של המ"מ. שהיה מרווח וגדול, וחברים טובים שלי ששיחקו כבסרט חיילים, גרו באוהל ארוך וצפוף מלא בחיילים. שאול ישן עם המ"מ.
 ● החיילים הקרביים לא התייחסו אליכם כאל ג'ובניקים?
 לא. היה ברור שזה ככה, אבל ניסינו בתוך שבוע לאכול את כל החרא שאפשר לאכול. אנחנו גם היינו במדים והיה עלינו כל הציד.
 ● הם לא כעסו עליכם?
 בכלל לא.
 ● הם קיטרו לכם על המצב?
 לא. הם היו מודעים למה שהם ומה אנחנו ומה צריך לעשות. הם היו על איכפיק. חלבנו אותם על כל התחושות. בסך-הכל אנחנו היינו כאותו הגיל, ובמנטליות מאוד קרובים, והמיפגש עורר מחשבות ואולי חרטה שאולי זה הצבא שצריך לעשות ולא מה שאני עשיתי. עוצמת החוויות שהם עברו היא עצומה.

● התחרטת על אופן השרות שלך?

„על פני השטח הכל היה נטול היבט פוליטי. הסרט מנוטרל מזה. כשעושים משהו בצבא, אז אין פוליטיקה“

לא בדיוק, אבל היה חשבון-נפש. הרוריים אחורה, אם באמת עשיתי בחירה נכונה בגיל 18 כשהלכתי לתיאטרון ולא לשרות רגיל.
 ● למה עשית בחירה כזו?
 אז זה היה הדבר היחיד שאפשר לי כצבא.
 ● לא היה לך חלום ילדות לשרת ביחידה קרבית?
 בכלל לא. מהרקע שבאתי ממנו השאלה היתה אם בכלל לעשות צבא. חלק מהחברים שלי לא עשו צבא, והם לא התחרטו.
 ● למה לא ללכת לצבא?
 אי-אפשר שלא להבין, זה צבא, ולא כל אחד חושב שזאת חוויה הכרחית לגביו, גם בישראל, עם כל העניין של קיום-המדינה, יש שחושבים שהקיום שלהם יותר חשוב מקיום-המדינה. אין ספק שלגבי אנשים מסוימים הצבא יכול להיות

* מימין: חסון והבה ככה-דת שיעי ודודו בר-זאב כחייל.

הסרט נמכר למפיץ פרטי ונשלח לייצוג את ישראל בקאן, שם זכה לעניין רב - אבל שוב, כסרט שעשה צה"ל, ולא כמשהו מיקצועי בפני עצמו.
 יציאתו של הסרט אל המסך האזרחי עוררה כמה בעיות בין השחקנים. רוב הציבור בארץ, השומע כבר כמה שבועות על

„הילד הלבנוני הקטן המסתכל בי רואה חייל, וכשאני מסתכל בו אני מרגיש חייל“

הסרט שהפיק צה"ל, אינו מודע לעובדה שרוני פינקוביץ הוא השחקן הראשי של הסרט. שמו כמעט אינו מוזכר, והוא אינו מתראיין. רוני מרגיש את עצמו נעלב ופגוע. הוא חושב שהצבא עשה צעד לא צודק כששינה את יעדו של הסרט בלי להודיע ובלי להתייעץ עם השחקנים. חלקם אנשי מילואים, שהתנדבו לעבוד בו ללא שום תמורה כספית, ללא שום הבטחה לגבי שאלות מיקצועיות כמו כרזת הסרט, יחסי הציבור וכו', ואלה הם דברים מיקצועיים. הוא ממורמר וכואב, ומרגיש כאילו הסרט נגד בו. הסרט, שהוא נתן לו את מירב ומיטב כשרונו, מתנער ממנו עכשיו. כשהוא תופס תאונה בשוק, הוא עדיין אינו יודע למשל, אם יוזמן להקרנת הבכורה החגיגית של הסרט, איש לא הודיע לו מתי תהיה, והוא כבר נדרכו לחופשה ביוון.

● מתייחסים אל הסרט בעיקר כאל „סרט של הצבא“, ההתייחסות אליו אינה התייחסות עניינית-מיקצועית. אתה שלם איתו?

אני לא חושב שאני אביע דעה מיקצועית כשחקן. הייתי רוצה שיראו אותו הרבה אנשים, זה לא לעניין שאגיד דעתי על הסרט, למרות זה שיש לי ביקורת.
 ● מיקצועית?
 לא, כאדם.
 ● ובכל זאת, איך אתה מתייחס לסרט של צה"ל?
 זה יצור משונה. כשאני רואה אותו, לא איכפת לי שצה"ל עשה אותו. עכשיו הוא לא של צה"ל כי הוא יוצא לקולנוע וצריך לשפוט אותו כסרט רגיל.

פינקוביץ באיש-לחי' ב.הזעם והתהילה* בחוגים שבאתי מהם השאלה היתה אם בכלל לעשות צבא?

● אתה חושב שאפשר לשפוט אותו כסרט רגיל?
 הוא כאורך של 90 דקות, יש בו תמונות שזזות, כמו בכל סרט רגיל.
 ● אבל אתה לא יכול להתעלם מהעובדה החשובה שצה"ל עשה אותו.
 כן, אם המפיק היה אדם שנדרן למאסר עולם והשתחרר, ועשה סרט, גם אז היו מתייחסים לזה כאל סרט שונה: זה סרט. צה"ל עשה סרט, בסדר.

מימד. זה עושה את הסרט, אולי, לשיטחי. קשה, לכן, כשרואים את הסרט, להתעלם מן העובדה שזה סרט שעשה הצבא. לכן, אולי, לא שופטים אותו באמות-מדה של סירטי קולנוע רגילים אחרים. אלא משהו מיוחד, כמין יצור כילאיים בין סרט הדרכה ותעמולה של הצבא, לבין סרט מיקצועי שדן בבעיות אמיתיות ועמוקות.
 כשהסתיימה העבודה המיקצועית על הסרט החליטו צבא שהסרט טוב ומעניין, וחבל שלא להוציא אותו לשוק האזרחי.

* משמאל: סיגל כהן